

Els problemes de Loyola

Segurament, la nova ministra d'Agricultura del Partit Popular no ha pogut anar d'excursió aquest cap de setmana, ni hi podrà anar durant bastant de temps. Diuen que a Loyola de Palacio, madrilenya, li agrada anar a caminar per la muntanya, com a Jordi Pujol o a Josep Borrell. Però el seu antecessor socialista li ha deixat unes quantes carpetes damunt la taula i —si no vol prendre mal— més val que deixi estar les excursions i comenci a estudiar-les. A les carpetes hi diu: “Cava”, “Avellana”, “Cítrics”, “Chufa”... és a dir, problemes.

Loyola de Palacio és del morro fort. No té por de res. També té fortes conviccions: és missaire i als 45 anys encara no l'han pogut casar ni a empentes. De manera que no s'espantarà gaire encara que aquest dimarts dia 14 de maig es concentrin uns quants milers de pagesos al port de València, per protestar per les importacions dels productes agraris que perjudiquen les produccions d'aquí.

Però encara que no s'espanti, més val que s'ho prengui com un avís. Hi ha uns quants sectors del camp que ja no estan per punyetes i alguns dels conflictes oberts, com per exemple el de l'avellana, continuen en fase explosiva. Aquesta setmana mateix es veurà de quin mal han de morir els pagesos amb la nova ministra, i ella tindrà elements de judici de primera mà per decidir a qui fa costat: si als pagesos o a Brussel·les.

Acabada d'arribar al Ministeri, quasi no li han deixat fer ni l'agenda: dilluns 13 de maig, el conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, Francesc Xavier Marimon, lliura al comissari europeu d'Agricultura, Franz Fischler, un document reivindicatiu sobre el sector de l'avellana; dimarts 14, gran “mani”, al port de València, dels pagesos de tots els sectors amb problemes; dijous 16, la ministra rep al seu despatx d'Atocha el conseller Marimon i els dirigents d'Unió de Pagesos per parlar de l'avellana; dilluns 20 de maig, els pagesos van a Brussel·les a manifestar-se una altra vegada, mentre la ministra assisteix al seu primer consell d'Agricultura amb els altres col·legues europeus.

No volia guanyar les eleccions? Doncs apa. A veure què

diuen les carpetes de la ministra: la primera, “Cava”. Però no té res a veure amb el brindis per la victòria electoral de fa més de dos mesos. És la guerra del cava, que ha tornat a esclatar. El ministre socialista, Luis Atienza, va pacificar el sector prometent que decidiria alguna cosa sobre les actes per irregularitats en l'elaboració del cava atribuïdes a Freixenet. Llavors, els competidors de Freixenet, Codorniu, van aturar les acusacions públiques contra el seu enemic comercial, però Atienza se n'ha anat a casa sense decidir res. Per això ha començat una nova batalla, mentre continuen enfrontades en el mercat dues concepcions sobre el que ha de ser el cava: un producte de gran venda (tesi Freixenet) o un producte de gran qualitat (tesi Codorniu).

La ministra continua obrint carpetes. “Avellana”. La sobreproducció mundial d'avellana, concentrada especialment a Turquia, ha deprimat els preus d'aquest fruit sec i ha tocat de mort els pagesos que es dediquen a aquest cultiu al Camp de Tarragona. Quan Brussel·les es posa a revisar les normes que regulen el mercat, els pagesos de l'avellana s'adonen que la cosa empitjorarà més i diuen prou. Així comença la campanya per aconseguir ajuts directes per als agricultors del sector. Es tracta d'aplicar al camp uns criteris similars als sectors en reconversió, com va

JORDI FORTUNY

“Hi ha uns quants sectors del camp que ja no estan per punyetes i alguns dels conflictes oberts estan en fase explosiva.”

passar amb la siderúrgia de Sagunt o la mineria del Berguedà.

“Cítrics”. La competència de les taronges i clementines del Magrib és petita, però no és cap ximpleria. Els acords de la Unió Europea amb els països mediterranis portaran en el futur un augment de les importacions de cítrics i d'altres fruites i hortalisses. Això farà mal als agricultors d'aquí, que, com a mínim, tenen uns costos de mà d'obra superiors. En el preu d'una taronja de l'Horta hi ha unes quantes pessetes dedicades a la protecció social dels qui la cullen. Hauria de passar el mateix amb una taronja marroquina.

“Chufa”. Les xufles de Costa d'Ivori amenacen també els productors valencians. Els sindicats pagesos demanen que Europa posi normes de qualitat que evitin la competència desigual... Una orxata, ministra? ■